

Snærperiets, Koketteriets, Uduelighedens, Ukjærlighedens og Affektationens Gud.

Baade som fortællende Digtere og som Ræsonnører have Kvinder haft noget af det vigtigste at meddele med Hensyn til det menneskelige Samfundslivs Problem; om end samtlige Sandhedsvidner hidtil har udgjort et Mindretal.

Ogsaa fra et Kunstnersynspunkt have kvindelige Evner især i Retning af at fortælle godt og skrive naturlige Samtaler, ubestridelig udmærket sig.

At undersøge disse gode Kræfters allerede mer eller mindre fuldstændig erkjendte Værd, vilde være et taknemmeligt Arbejde. Men vi maa for denne Gang lade det ligge og alene holde os til den glimrende Kjendsgjerning, at i Spidsen for de episke Amazonhære er der traadt to saadanne Dronninger som George Sand og George Eliot.

Begge tilegne sig med fuld Ret Navnet fra Heltesagnet: Georg.

Man kunde fristes til at digte en ny litterær Legende om denne Tilfældighed. Ti ingen har tilføjet den mest mangelovedede, mest sejlivede Drage af alle vore gamle Fordomme værre Skade end de to.

Med Dragen mener jeg her det Utske af en Fordom: at Kvinden skulde være ude af Stand til selv at sprede Oplysning i den tænkende Verden.

Har Uhyret efter den Behandling, det har lidt af disse to geniale Kvinder, mulig endnu saa meget Liv, at det kan røre sig, saa har det i det mindste ikke et eneste Hoved tilbage.

Men saa forskjelligt et Aandspræg, som de Nationer repræsentere, fra hvilke vore Heltinder ere udgaaede, saa forskjelligt arter sig ogsaa dissers store og mærkelige Krig mod den nysnævnte gamle Fordom.

Den franske Digterdronning har ved sine Kunstnersejre lagt en Mangesidighed for Dagen, hvori hun unægtelig langt overstraaler sin engelske Medbejlerinde.

Den engelske har ikke sejret paa saa mange forskjellige Punkter, men har derimod forstaaet at give hver Sejr et Præg af Varighed, som om den var vunden for Aarhundreder.

Begge har haft den Fordel, som det saa sjælden lykkes det mandlige Geni at tilkæmpe sig, nemlig i hele sin Digtning at have kunnet bevare sig uafhængige af Forpligtelser